

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 09746

TOY FUN SHTILKAYT

Rivka Kope

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

סוף א' מצב נ' ז' ק"

קאמפניאן

רב ר' י' י'

סאני' 5/30-5-75
/6

רבקה קאפע
מוי פון שמי' לק"ם

טוי פון שטירקייט

ל י ד ע ר

1950 - 1946

ארויסגעגעבן
אין פארלאג

פ א ר י ז
— 1951 —

דאס בוך איז געדרוקט געווארן אין דער
דרוקעריי אבעסע פאריז אין יאר 1951.
פופציק עקזעמפלארן זיינען נומערירט פון
1 ביז 50 און געפינען זיך נישט אין פארקויף.
ארויסגעגעבן מיט דער מיטהילף פון דער
געזעלשאפט „פירעליטע א לא פראנס“

R. KOPÉ : LA ROSÉE DU
SILENCE, POÈMES. - IMPRI-
MÉRIE ABÉCÉ 11 RUE LOUIS
BLANC, PARIS X - COPY
RIGHT BY R. KOPÉ - PARIS

מיין אומגעקומענער משפחה
און אלע קדושים פון מיין
היימ שטאט ווארשע
לזכרון

טוי פון שטיילקייט

זעלבסט־פארטרעט

איך האב מיך אנמדעקט,
ווי אן אסטראנאם — א נייעם קאמעט.
אייביקייט באוועגט זיך אין מיר,
ווי אין אפענעם אויג פון דער וועלט.
איך בין קוואליקע פרייד פון אוממעסמבארע טיפן
און גליווערנדיקער טרויער, ווי קילע לאווע.
כ'בין צערטלדיקער אויסגוס
און טראג אייזערנע שטארקייט.
ווי דער שטיין — א סוד.
איך קלאג אויף מיין וויבלעכקייט
און קוועל צו מיין קאקעטעריי...
פון הימלדיק הויכער פארריסנקייט
כ'פאל אין דעם נישטיקן קליינמוט ארונטער.
עס קאן א מאל מיין ווילן דעם שארפסטן שניט געבן
און גערן זיך פון טעמפטסטער נארישקייט.
נאנט איז מיר אליין,
ווי די לעצטע טיף
דעם ווארעם פון דער ערד.
מיין צעשפארנדיקע גומסקייט
וואקסט אריבער די וועלט,
צערייסט די מינוטנדיקע שאמנס פון מיין שלעכטקייט;
און אט דאס טראגט מיין פיצל חומר

און אליך האט אן אַרמ!
א. גענוג!
לאז נאך אין מיין ערגעצווו.
לאז דעם רייך אינעם לוימערגלי
פון א נאך ניט ארויסגעזאגטן וואַרמ...

מיין היים

דעם אנדענק פון מיינע טייערע עלטערן

ווען מיין מוטער האָט מיך פון טראַכט געשטויסן,
איז זי שוין מיט מיר געשמאַנען אין גרויסן.
אַ מיידל, אַ מיידל, וואָס זי האָט באַגערט.
האַט גאַט איר נאָך זיבן קדישים באַשערט.
מיין פאַטער געווען נאָך פאַרליבט איבער די אויערן,
בין איר פון דעם צופאַל טאַקע געבויערן.
געווען אויך מסתם פון הימל אַ ווילן,
כ'זאַל קומען אויף דרערד אַ פונקציע דערפילן.

מיין פאַטער, אַ ייד געווען חשוב און פיין,
נאָר ס'לעבן האָט אים ניט פאַרגונען באַוועגלעך צו זיין.
ווי אַ שוף אַרום אַ פעלדז, האָט ער געקירעוועט זיינע יאָרן
און איז לאַנגזאַם, פאַמעלעך זיין שליאַך אַפּגעפאַרן.
יעדן פרימאַרגן דער שמש פלעגט ראַפּטאַם
אייליק צום פאַטער אין פענצטער אַ קלאַפּ טאָן;
און אַפּט פלעגט אַ קאַשמאַר אים שטראַפּן און נאַרן
און פלעגט פון זיין קעל אַ ווילד קול אַרויסשפאַרן.
די קינדער, פאַר שרעק, פלעגן וויינען און שרייען
און די מוטער פלעגט די האַנט פון זיין האַרץ באַפרייען.—
דער מַשמש פון פויקן געווען איז שוין מיד,
צום לעצטן מנין געפעלט האָט אַ ייד...

אוי, האָט ער ליב געהאַט זיך פּוצן און קאַמען,
אַ דער באַהאַלטנאָסער כּעס איז אַרויס פּון די צאַמען.
אַרבעט איז ביי אים געווען — אַ שוויס־פאַרגעניגן...
זיין מוזאַלעט — ווי ביי אַ קינד אַ וויג־ניגן.
אַן עונג, אַ תּענוג איז געווען קאַמען זיין בערדל, —
דערפאַר איז מיין מוטער געריטן אויפן פּערדל.

מיין מוטער האָט דעם עול ווי אַ קרוין געמאַגן,
ניט געפּרוּווט וואָלט דער סמכטיון זי איבעריאַגן.
ס'לעבן איז ביי איר געווען אויף שרייפלעך אָנגעשטעלט,
מיט איין שפּרייז האָט זי געקאַנט אויסמַעסן די וועלט.
אַ מאַכנאַציע פּון אַ זייגער איז געווען איר מוח,
און זי האָט פאַרמאַגט הערקולעסעס כּוח.
דערפאַר איז איר לעבן געווען אַ יריד,
ווי ס'גליענדיקע אייזן אונטערן האַמערס שמיד!
אַן אויטאָמאַט, וואָס האָט ניט געלעבט צו דער זעמ,
איר האַנט — אַן אינסטרומענט נאָר אויף אַ געוועט.

די לעצטע ביינאַכט די אויגן פאַרשליסן,
און די ערשטע פּון טאַג די וויעס געריסן.
איידער טאַגיקער צויבער מיט זונען־באַשלעגן
אויפן לאַדן גענומען זיין געמעל באַוועגן.
גלייך מיטן פּויגל אין פּריסטן באַגינגען,
האַט מען זי ביים וואַרשטאַט געקאַנט שוין געפּינען.
און אין גראַען ווינטער, ווען פּראָסט האָט געקאַקט,
האַט אַליץ געמוזט קלאַפּן ווי אַ פּויק צום טאַקט.
נאָך איידער עס האָט זיך דער טאַג אויסגעפּיקט,
האַט די גריץ אויפן קוימען געפאַרעט און געקוויקט.
צו זיין אַזאַ בריה, אויף ניט איבערטרייבן,
דאַרף מען זיין אַ קינסטלער, כדי דאָס צו באַשרייבן.
אַ הריי און אַ פּלאַטער, אַ שפּרונג און אַ פּלי,
פּון בלוט און פּון פּלייש און פּון לויטערן גלי.

פון הענט ווי צוויי פונקען, צוויי פיערדיקע בליצן,
איז ארבעט געפאלן צו טוצן, צו טוצן...

דאס פרישטיק אויפן טיש האָט געלאָקט אין די טיפן
און ס'געזינדל אויפגעוועקט אין אַ לוסטיקן שטיפן.
נתן דוד! — פלעגט מיין מוטער איר מאַן מונטערן און רופן
און ער אונטערן שלאָף איז געלעגן בגילופין.
האָט מיין מוטער אונטער שווערן לאָסט זיך געבויגן
און דרייסט נאָך געקוקט איר גורל אין די אויגן. —
ווער שמועסט, אז ס'איז געקומען אַ שבת, אַ יום-טוב,
איז אין שטוב געווען אַ שפע פון אַלין, פון כל טוב.
געווען איז זי אויך אַ שפאַרזאָמער מייסטער,
אַ מוסטער פון איינפאַל — און קנאַפ אינעם מייסטער.
גיט איין מאַל פלעגט מוטער זיך באַרגן אין קלייטל
און געוואַרפן אַ קללה אינעם ליידיקן בייטל.
אויסגעקומען איז מען שמענדיק, ווי מיט מצוות אַ ייד,
ווייל קינדער זיינען מיר געווען — אַ גאַנצער ייד, —
אויף שבת, וואָס פאַר אַ חלות, וואָס פאַר אַ פייגל!
און פאַר יעדן קינד אַ באַזונדער מייגל.
אויף שלוש סעודות געדענק איך אַ סטריצל אַ ליאַלקע,
ספעציעל אויף צו באַגלייטן די שבת-מלכה.
אירס אַ שטיקעלע פיש — כ'האַב גאַר קיין פאַרגלייך,
נאָך איצט רינט די סלינע פון מויל אין אַ טייך...
אַלין אויסגעפערטיקט, אי זויבער, אי שנעל
און אַנטקעגן געגאַנגען דעם שבת אויף דער שוועל.
און ריין איז זי געווען און דערצו קאַקעט.
איר פאַרוק אזוי חנוודיק צוגעגלעט,
איר געהאַפּטן פאַרטוכל געפרעסט אויף שטיף,
אַרום איר דינער טאַליע ווי אַ קידושין-רייף.

מיין פאַטער דער מאַדעל פון פאַמעלעך, אַן געאיייל,
איז פרייטיק געפלוגן — ווי פון בויגן אַ פייל.

א גאנצע וואך פלעגט ער פארקירצן די טעג
און פרייטיק געלאזט ס'פערדל אויף געיעג...

מיין פאטער האט אויך זיינע מעלות געטראגן,
א קינסטלער-טאלאנט האט פון אים געשלאגן.
דער מלאך פון קונסט ביי זיין וויגל פלעגט זיצן
און באהויכט מיט טאלאנט פון צייכענען און שניצן.
פון סאלאן-מעבל און צאצקעס האט ער גראווירט,
די נאטור אויף זיין ארט מאכן פראכירט.
צו אמאליקע שירעמס געשניצט די הענט,
זיין גאנצן טאלאנט דערצו פארווענדט.
אלץ, וואס קאן נאר דרייסטן די מאדע,
האט ער געפורעמט און געגלעט מיט התמדה —
און טאקע זיין בערדל געקאמט און געגלעט
און געלאסן זיין וועלטל זיך אויסגעבעט...
און אזוי זיך פאמעלעך, אזוי זיך אן זארגן,
„קום איך ניט היינט, קום איך דאך מארגן“.
דאס איז געווען זיין אייזערנער פאראל,
דערפאר האט מומער באהערשט איר ראל.

מיין מומער האט אין געהיים מיך אויסגעטראגן מיט איר חלום,
כ'זאל נאר קיין „קריכער“ ניט זיין, — ווי מיין פאטער עליו-השלום.
אז גאט האט איר שוין יא א טאכטער באשערט,
זאל איך גערעמטן אין איר — און ניט חלילה פארקערט...
כ'האב צעבלאזן דעם פונק פון מיין אייגענעם וועלן
און געירשנט פון ביידע, וואס מיר איז געפעלן...

פארוואס ?

אויף אלע וועגן שטייט די זון,
נאָר ניט דאָרטן, וווּ איך קום.
פארוואָס ?

רײַן דער הימל אויפגעקוועלמ,
קײַן פּיצל ליכט אין מיין געצעלמ.
פארוואָס ?

קײַנער שטרעקט מיר ניט קײַן האַנט,
ווּ איך קער מיך, וואַקסט אַ וואַנט.
פארוואָס ?

בלײַב איך שטײַן אין מיטן וועג,
אַנגעשפּאַרט אויף אלטע טעג.
נאָך וואָס ?

נעם איך שפּיגען מיין געמיט,
האַב איך טענער אויסגעשמידט.
נאָך וואָס ?

געוונקען האָט פון ווייט אַ גליק, —
און אויסגעלאָזט זיך נאָר אַ שמריק...
פארוואָס ?

צום ווארצל

ווארצל, גיב מיר לעבן!
דעם טעם וועל איך אליין מיר געבן.

כ'וועל מיך אַנקוועלן אין סאַמע מיטן וועלט;
גיב לעבן דיין קלעטערנדיקן פלאַנץ.
איך בין ניט קיין העלד —
און נאָך מער ווי אַ העלד.

איך גיי אויף פון צער, העכער ווי פון גליק,
אַריבער דעם הימלישן קופאַל.

יא, אַזוי קליין ווי איך בין.
קיינער ווייסט ניט, וואָס איך וויל,
קיינער ווייסט ניט, פון וואַנען איך קום.
די וועלט טראַגט אין מיר
און איך אין איר
און ביידע זיינען מיר איינס.
און איך בין מיליאָנען.

ווארצל, גיב מיר לעבן!
דעם טעם וועל איך אליין מיר געבן.

נעם מיין הארץ און טרינק דרך אן

נא וועלט, נעם מיין הארץ
און טרינק עם אן מיט לעבן.
גיי אין אלע ווייטן,
גיי צו די געשלאגענע.
טונק דרך אין אלע מדרגות פון מענטשלעכן צער.
שפאר אן אין אלע ברונעמס
און שעפ אויס דעם תוהו ובוהו
פון מענטשן-צערסנקייט.
קלויב אויף אלע ברעקלעך און מאך א קווייט,
צעפלעכט דיין אדערן-הארץ
און טרינק עם אן ווי א שוואם
מיט יעדן טאן פון מענטשן-וויי,
פון יעדן זיפן א דימענט שלאג אויס.
רייס אויף אלע מומאנען-קלימפערס
פון פארגליווערמן קלעם,
נעם און נעם! —
כ'דארף ניט קיין חכמה!
כ'וויל ניט קיין שארפזין!
שטויס אפ דעם שארף פון שכל
מיטן ערשטן הארץ-קלאפ.
כ'וויל א שמייכל פלעכטן דער מענטשהייט,
איידלשמיינער פאר דער נשמה.

טא ברעך דורך אלע צוימען
צום העכסטן ציל-געפיל!
נער דרך מיט גומסקייט און ליבע!
גיב בלוט דעם געפאלענעם!
און אזוי, הארץ מיינס,
און אזוי אָנגעזאָפּט,
קום צוריק צו מיר,
צוריק קום,
אויף די ליליען-פינגער פון דער זון —
צעפראַל דעם קליינעם שמח
פון מיין גוף און נשמה
און פיל מיך אַן מיטן וועלטן-מעם —
און איצט, הארץ,
וועסטו דער וועלט אויסשרייען:
נאָ וועלט,
נעם מיין הארץ און טרינק דיר אָן!

כ'גיי אויף...

כ'גיי אויף אין האַריוואָנט — אַ צעפלאַטערטער זעפיר,
אַנגעמאַן אין סאַמעטענעם מיי,
און ביים איין די זון ווי אַ זאַפטיקן עפל,
און שטאַפל אין דער לופטיקער פריי.

זיינען מיינע גלידער ווי אַנגעקוואַלענע שמענגלעך.
מאַכן צו יעדעס בלימל אונטער זיין פרוכט,
כ'פאַל צו דער ערד ווי אַ קערן אַ פעטער
און וואַקס אַרויס ווי אַ פאַרביקער טוף פון צוכט.

וואַרעמע ווינטן מיט גלוטיקן תכלת
מאַקן פון מיר אַ געלעכטער אַרויס,
ווערט פונעם עכאַ אַ פייגלישע זמירה,
וואַס פאַרגייט אין אַ לויב פאַרן וועלטישן גרויס.

ליד

ליד, איך האָב דיך ניט אַרויסגעוויינט און ניט אַרויסגעלאַכט;
ביסט אַרויס פֿון מיר,
ווי די זון פֿון שויד פֿון הימל־ראַכט.

ביסט אַרויס פֿון מיר אין אַ בִּשְׁמִים-דּוֹפּט. ווער איך קליין
און דו ווערסט העכער,
ווערסט אַ פינקל־רויך
און לייזסט זיך אויף אין קרייז פֿון הימל־פעכער.

כ'בין רו איצמער און מיין וויע פֿאַרקלעכט האַט אַ טרוים,
ליד, דו ביסט ניט מיינס מער,
נאָר אַלעמענס, ווי די לופט איז אינעם רוים.

כ'האָב דיך אַרויסגעהויכט דורך דיין חסד, דיין גענאָד
און שותפים זיינען מיר דריי:
איך, דו — און גאָט.

צום אפנויג

דער אפנויג פון מאג,
פון שקיעה באפארבט,
פארנייט אין שווארצעפל,
רייסט אויף און שטארבט.

איך זיך אויפן זאמל
און רייט אויפן ווינט,
די גריווע צעלאזן,
שווארצענאכטיק פארשפינט.

איך טראג אין מיין אויג
פון בורשטין א זון,
ברי אויס אין שטאק-פינצמער
דעם זויס פון באגין.

ווען ס'דרימלט נאך נאכט
אין דער רונדיקער שטייג,
הענג איך שוין אויף דער זון,
ווי א טוי אויף א צווייג.

ביי מיין טויער

כ'שטיי מיט אויפגעבלאזענעם טרויער,
אזוי צעפלאזשעט, אזוי פארוויסט!
אפגעפליקט, ווי דער בוים אין הערבסט,
און אויף די חורבות ביי מיין טויער
זוך איך אן אַנדענק אויפן מיסט.

אויף אַ צעשארפעט שטיקל מויער
הענגט דער זייגער, ווי אן אַפן לייב.
כ'שטיי, אַ שאַטן אין נאַכט פארלוירן,
און די ליידיקייט פייפט אין אויער,
ס'דאַכט, עמעץ שעפטשעט: „בלייב שוין דא, בלייב!“

מיין בליק אין חורבת אויף דעם לוייער,
כ'בין ווי צוגעוואַקסן דאָ צום אַרט.
און געמיט מיין אויפגעפלאַסן,
קוק איך שטאַר אין ווייט דער גרויער,
צימערט אַ זיפּץ ווי אן אַקאַרד.

איך האב מיך פארטראכט

איך האב מיך אויף זיך איצט פארטראכט,
איך האב נאך מיין איך ניט דערקענט. —
אז כ'בין טובער אפהילך אן קלאנג,
דאס איז שוין מיין אלטער פערמענט.

איך קרייזל אראפ אין מיין טיף
און נידער צו אפענע גרוימען.
איך זוך דעם באגריף פון מיין זיין,
נאר קאן ניט דעם חושך אויסרוימען.

איך האב מיך אויף זיך איצט פארטראכט,
איינגעדרייט אין זיך ווי א ראד,
און כ'ווייס ניט, צו כ'בין גילגול פון צייט,
צי גאר טרייב-קראפט, צי עפעס א סוד ?

**

פון וואן און נאך וואס בין איך פארט ?
איך בין ניט קיין זעמדל אין אויג...
כ'בין עקר — און דאך פולער תוך !
און אפשר פון ים גאר דער לויג ? ...

כ'האב איצט א גענויעם פארלאנג,
הימלדיק שטיל ווי דער סמעפ,

אויסמדיפן פון זיך, פון מיין גוף
און שמאפּלען איבער רואיקע טרעפּ.

אַרויסוואַקליען זיך אויף אַ שלאַך,
אין געוועבן פון רו זיין פאַרשוועלט,
ווי אַ פּלאַנץ פון אַ קערנדלס טראַכט,
אַרויס — פון מיין איד, וואָס מיך קוועלט.

צום אפנויג

דער אפנויג פון טאג,
פון שקיעה באפארבט,
פארנייט אין שווארצעפל,
רייסט אויף און שטארבט.

איך זיין אויפן זאטל
און רייט אויפן ווינט,
די גרווע צעלאזן,
שווארצענאכטיק פארשפינט.

איך טראג אין מין אויג
פון בורשטין א זון,
ברי אויס אין שמאק-פינצטער
דעם זויס פון באגין.

ווען ס'דרימלט נאך נאכט
אין דער רונדיקער שטייג,
הענג איך שוין אויף דער זון,
ווי א טוי אויף א צווייג.

אויסמריפן פון זיך, פון מיין גוף
און שטאפלען איבער רואיקע טרעפ.

ארויסוואַקליען זיך אויף אַ שלאַך,
אין געוועבן פון רו זיין פארשוועלט,
ווי אַ פלאַנץ פון אַ קערנדלס טראַכט,
ארויס — פון מיין איך, וואָס מיך קוועלט.

אויפן שוועל

שמעקענדיקער מוי
פון אויסגערונענע נעכטנס
הענגט איבער מיין געמיט,
ווי די מיי-גלעקלעך
אין מיין בלומען-גארטן.
א רויזן-טרוים דעקט מיך צו, —
נאר די רויז איז שוין לאנג נישטא.
אין דער וועלט ליגט מיין הארץ,
קלאפט ווי א זייגער
און מעקט די צייט.
כ'ליג אויפן שוועל
און ס'רוישט אין מיר אריין דער וועלטן-ריז.
איך קוק אין הימל-צענטער.
אליין וואס בין איך דען?
אט דערקאן איך מיך:
א שמויב אין א זונען-זייל...

א פֿיאלעמענער פֿיש

איצט, די מינוט, אין א שטומען ציש,
האָט געקוואַלן אין מיינע הענט א פֿיאלעמענער פֿיש.
מיט א דימענטענעם העל,
ווי א שפּילנדיקע קרעל,
ווי ס'זאָסער-געוואַנט אונטער זוניקן שפינען,
מיט שופן ווי גאַלדענע בינען.
ווער קאָן דען אַפּמאַלן דעם חן
נאַמענלאָזע קאַלירן,
פאַרבן, וואָס כּישופן און פאַרפֿירן,
עס האָט דאָס אויג דערקוויקט
און רעגנבוויגנדיק פאַרבליבן אין בליק.
וואָס פאַר אַ ראַסע, וואָס פאַר אַ שטאַם,
וואָס פאַר אַ פאַטאַמאַרגאַנישער פּלאַם —
עפעס אַ גילגול פּון אַ פּרינץ מן הסתם
מיט אַ בראַקאַטענער פעלערין,
איך האָב נאָך ניט געזען פּון דעם מין.
ס'זאַל אים זיין גוט און ווייך,
האַב איך אים געלייגט אין מייד.
נאָר מיין אַרעמער זכרון איז געוואָרן אַפּגענומען
און פאַרגעסן, אַז מיין פֿיש קאָן אַפּשווימן.
אַ פאַטש מיטן עק,
איז ער אַוועק.

אויף א זילבערנער וואסער-זייל,
ווי א פינקלדיקער שטראם, ווי א פּייל.
לאַזט זיך טיף, טויכט אויף אין א בלינץ —
און כ'פארליר מיין פּרינץ!
זע איך, ווי ס'וואסער מאַכט פאַר אים א וואַרע
און כ'קוק אין זיין קעניגרייך מיט אויגן שטאַרע. —
פּלוצלונג, ס'הוידעט דער פּיש זיך אין א מעכטיקן הוש
און פּאַלט אויף מיין העפּט, לייכט ווי א קוש,
צעשימט זיך ווערמער פון מיינע ניקמערע ליפּן,
ווי גאַלדענע שופּן,
פּונקט ווי אין חלום, אזוי אויף דער וואַך,
באַטראַכט איך מיין פּיש און איך לאַך...

אליינזיינקייט

ביי מיר

עפנט זעלטן ווער די מיר.
כ'זיץ און הער די שמילקייט,
ווי זי זשומעט ווי די גרילן.
און קאן די שמילקייט מער ניט שמילן.

ביי מיר

עפנט זעלטן ווער די מיר.
זיץ איך מיט מיין אויסגעצערטן ווילן,
א מענטש זאל קומען,
עס זאל די שמילקייט אויפהערן צו שפילן.

עס גייט דער זייגער, ווי א נע-ונד,

אז איינגעשפארטער;

גייט און גייט

און עפעס אזוי קלאפט ער,

ווי ער וואלט מיט עמעצן געשמרייט.

ביי מיר

עפנט זעלטן ווער די מיר.
לויף איך היין און צוריק און צייל די שפאן

און יאָג מיך מיטן ווידערקול.
כ'דריי דאָס וואַסער אויף פון קראַן,
איך ווייס ניט, וואָס איך וויל
און טראַכט נאָך צו אַ ווילדע שפּיל.

יאָ. אמת ווי איך לעב,
דאָס וואַסער רינט שוין אויפן דיל
און פאַנגט מיך שוין אין געזין...
איך פיר אַ שפּיל פאַר מיר אַליין,
איך בין פאַר מיר אַליין אַ ליץ.

ביי מיר
עפנט זעלטן ווער די מיר.
לאַשמאַשעט, לעקט מיך אַ געדאַנק,
ווי אַן איינגעשפאַרטער הונט,
אַז עמעץ וועט נאָך קומען היינט.
און ר'איז גערעכט,
מען קלאַפט אין מיר.
גיב איך זיך צו איר אַ שפאַר,
אַ. עס מוז גאָר זיין אַ ווינט,
וואָס האָט ניט איין מאָל מיך גענאַרט.

וויל ביי מיר
עפנט זעלטן ווער די מיר, —
נאָר איצט, אַן אומגעריכטער מענטש,
אַ מענטש אַן עלטערער צו מיר.
ווי פאַר אַ גאַסט אַ זעלמענעם
כ'פראַל אים אויף די מיר.
ווער זענט איר ?

פרעג איך אים מיט שמוין.
צום ערשטן מאל געזען,
איז אומבאקאנט מיר דער פארשוין.

ביי מיר
עפנט זעלטן ווער די מיר.
נאר ער, ווי אן אלטער פריינט,
זעצט זיך גלייך צום מיש
און בויגט זיך צו מיר איין,
ווייל געבן מיר א קויש.
אוןדאי שפרינג איך אויף,
איך בין אן אשת-איש!

דאס איז דאך נאר געשפילט,
גלויבט ער ווייל דער גאסמ —
אבער ווער, ווער זענט איר דאס פאר איינער,
טראגט איר פריינטשאפט א געשאנק?
— איך, איך בין קיינער,
איך בין דיין באפעלקערטער געדאנק...

ביי מיר
עפנט זעלטן ווער די מיר.
און אפשר זיינען דאס דמיון-געוועבן,
נישט אמת אויף א האר?
יא, ווייל אינעם פארשמעל לוינט צו לעבן
מער ווי אויף דער וואר.

ווי גוט...

ווי גוט איז מיר איצט,
אויף דער שוים פון לידיקייט
מיין אויסגעהוילטן קאפ צו לייגן
און אויסטעהנען מיט זיך.
א, זאל קיינער איצט
ניט אַנקלאַפּן אין מיר,
איך האָב ליב צו זיין אַליין מיט מיר.
אַראָפּנידערן אין אַלע לאַבירינטן
און פאַרשווינדן
אין מינוטנדיקער אייביקייט
און צוריק אויפשטייגן
און שמיכלען צו אומבאַקאַנטער פּרייד...
זאל קיינער איצט ניט אַנקלאַפּן אין מיר,
איך האָב ליב צו זיין אַליין מיט מיר,
מיט נשמהדיקן שעפּט;
מיט זיך אַליין פאַרברענגען אין דער שטיל
און אַפּמעסן אין פּערזן מיין געפיל.

איך בין א קינד

מיין קאפ איז ווי די שקיעה פון איבערגעברענטע וויימן,
מיין הארץ איז א בוך א קליין.
מיין מויל איז א בעכער אש פון דורות און צייטן. —
נאָר א קינד בין איך נאָך אליין.

אליין בין איך א קינד — נאָר איבערגעוואַקסן,
כ'שפּין די געוועבן פון וואָר.
מיין גוף דער צענטער פון אלע ווונדיקע אַקסן,
נאָר מען זעט דאָס אויף מיר נישט א האַר.

כ'בין אַן אַנטיקוואַר פון אויסגעשלאָגענע וועלמן,
פון שטיין כ'שלאָג אַרויס זיין סוד.
איך לערן פון וואָרעם, אין די טיפן צו צעלמן
און מעסט דאָן די הויכן צו גאָט.

לאמיד א זינג טון

לאמיד א זינג טון פון איינפאכע זאכן,
פון פארקריממע שמייכלען אויף ליפן,
פון בלעמער געפאלענע, ווייכע
און פון שטיינער געקנאטן פון טרערן.

לאמיד א זינג טון פון מענטשן,
וואס שווייגן אריין אין די פויסטן
דעם צער פון פארקלעממע שעהען,
און יאגן פון זיך יעדע טרייסט.

לאמיד א זינג טון פון מענטשן פארהארעוועמע,
וואס קושן דעם שטיין פון פרנסה
און טראגן אים לייכט ווי א גלעט,
ווי אויפן ברוסט א קמיע.

און פון מענטשן, וואס לאקן נאך לעבן
אין אויפגעבונדענע וועלטן:
נאך ברויט און ליכט אין שטוב
און דאס זאלץ פון דער פרייהייט צו בענטשן!

צו דער הונדערטסטער יארצייט פון פרידריך שאפען

קלאנגען פאלן דאָ צעשימ,
קלאנגען איבער בערג צעגליט,
לויפן קלעטערן אויף מויער,
שמעלן צו אַ באַרג פון טרויער.

איבער בלאַען הימל-פליין
ציען אין דעם זונען-שיין —
איבער ערד און טיפע ספערן,
איבער וואַלקנס ביז די שמערן.

שפרינגען שמערן ווי גאזעלן,
פינקלען איבער הימל-שוועלן,
ביז פאַרבאַרגנסמע פלאַנעמן,
טריפט געזאַנג און מענער גלעמן.

בליציק פינגער נאַמן מיטן,
וועקן גייסטער פון קלאַווישן,
וועקן הונדערט יאָר פון הויער,
שאַפענס שאַמן און זיין „טרויער“.

אין די בערג פון זשורא

18—9—49

---?

העלפט מיר, מענטשן, געוואלד, מענטשן, העלפט מיר!
איך בין ווי א לונאטיקער געפאלן
פון דראפען זיך אויף הימל-האריוואנט.
איך האב געוואלט דערקייקלען זיך צום ראנד.
העלפט מיר, מענטשן, געוואלד, מענטשן, העלפט מיר!
איך בין אראפגעפאלן
פון אלע הייכן
אין א פראגע-צייכן
און ליג ווי א קריפל.
און וועל אזוי ליגן ביז ענד,
ביז ענדע וועלט.
העלפט מיר זיך אויסגלייכן,
העלפט מיר אויפקניפן דעם פלאנטער פון מיין איד,
העלפט מיר אויפלייזן דעם סוד פון מיין זיין,
אז ניט, וועל איך מיך צערייסן אויף שוויזנט שטיקער
און דערגיין דעם גרונט,
און דערגיין דעם עיקר.
איך וועל מיך צעגליצערן אויף אן אומזעכארן שמויב
און צוריק מיך מאכן גאנץ,
און וועל זיין
איבער פלייש און געביין!
העלפט מיר, מענטשן, געוואלד, מענטשן, העלפט מיר,
איך בין אראפגעפאלן
פון אלע הייכן
אין א ...?

צו דער זון

זון, אלמעכטיקער רעפלעקטאָר פון דער וועלט,
קעניגין פון העכסטן רעזידענץ!
לאַז דיך אַראָפּ פון דיין געצעלט,
וואַרף מיר צו דינע בלענדיקע קרענץ. —
הער מיך אױם — גליווערנדיקער אַמעס פון קעלט.

איך קאָן אין דיין פלאַמען-פנים ניט קוקן.
ווי אַ קנויל נאַכט אַנטלויפט פון דער שיין.
מיט אייביקע גרויקייטן צוקן
די ווענט פון מיין קעלער אין חושך, אין פיין,
יאָרן איך האָב דאָרט ניט געפונען קיין תיקון.

איך האָב געוואַרט, אפשר וועסט זיך דערמאָנען
און צוואַרפן אַ שפּלימער שיין
אין מיין קבר פון דריי שפּאַנען,
ווי לעבנספּרייד איז קיינמאָל ניט אַריין! —
ווי טויט איז מיט זיין שאַרף געשמאַנען.

זון אלמעכטיקע! כ'וויל זאָלסט מיך אויסהערן.
הער אױם מיין געבעט — פּאַלנדיקע טראַפּנס פיין.
מיט דיין הויך טריקן אױם דעם בעכער פון טרערן,
אין מיין לעבנס-קבר דרינג אַריין,
לאַז דעם טױט דאָרט ניט געווערן!!!

כ'בין אומרז

כ'טרעג אין מיר אַ האַרץ אַרום,
זיין אומרז, אַ געווערק אַ שמום,
דרייט מיך, ווי דער ווינט אַ מיל,
וואָס שפּאַרט זיך אייביק נאָך אַ ציל.
און פּלענער האָב איך גאָר אַ סך, —
כ'טרעט אין קאַפּ מיר אויס אַ שליאַך
און מיין פּאַרלאַנג טראַנט אויבן אָן.
אַ ציטערדיקער קאַמערטאָן.
איך לויף און פּאַל — און וואַלט אין פּלי
אַראַפּגעצויגן שמערן-גלי.
קומט אַ גליק — אַן אַמאָם-שפּליטער,
פּאַלט אַ פיין אויף מיינע ציטער...
וואָס קומט אַרויס פּון אַט דער שפּיל? —
כ'בין ווי דער ווינט אַרום אַ מיל,
כ'טרעג אַריבער נאָר די לופּט,
פּון ווילדן פיבער, וואָס מיך רופּט,
צו זיין אויף איין מאַל דאָרט און דאָ, —
און אַן אַ רו און אַן אַ שעה!

פרייד

ווי אן אויפרייס האט אויפגעקלונגען דער מאג פון גרוי,
שמיינט זילבער-קאפאר מיט גאלד-כאשעלעג פון מיין ליד,
פאלן פון מיינע אויגן טרערן הייסע,
ווי די פונקען פון טוי דעם ווייסן.
איך גיי מיט געהאמעוועטער פרייד.
כ'קאן ניט דעריאגן אפהילך פון הארץ-קלאפ.
ס'וויילט זיך פליען,
ס'וויילט זיך שוועבן,
ווייל פרייד איז אומרו,
ווייל פרייד איז איבער לעבן.
פרייד איז העכסטער בארג,
איז די ספערע דארט צו שמארק,
קלאפט מיין ווילן פולס אריבער,
פון הענט ווערט אייז,
פון מוח פיבער,
איך ריזל אריין אינעם מאג-געשפאן
און ווער א כוואליע אין פרייד-אקעאן.

אומעט

א, גרויזאמער אומעט.
וועלפישע ציין!
פארצוק מיך אויף איין מאל
און זאל זיין אויס;
זאל זיין אויס
מיט מיין זיין!
און מיט אייך, הימלען, דריקנדיקע וויימן,
און מיט דיר, זון,
פארשווענדעריש-אויסגעלאסענע,
און מיט דיר, ערד, סקעלעמן-פרעסער,
און מיט דיר, וועלט גענעדיקע,
גרויסער פארפלאַנטערטער סוד;
סוד פון לעבן,
סוד פון טויט,
און אלץ מיטאנאנדער!
איין טרער וועט אייך אלעמען צעשפארן,
ווייל כ'גיי ארויס פון זיך
און ס'וועט זיין!...

פלוצלונג.
כ'נידער אראפ צו מיין הארץ אויף די קניען,
און ווער אזוי קליין און נישטיק ווי א שקלאף.

כ'האב אויפגעהערט צו שמריימן
און בעט מיך איבער מיט זיך און מיט וועלט.
שטייט מיין הארץ, ווי א פעלדו צווישן טרערן-טייכן,
און איך צערייס דעם אומעט,
ווי א ניבור קיימן.

מיין סוד

כ'חאָב אַ סוד אין מיר באַהאַלטן,
ווי די ערד דעם קערן.
פּרילינגדיק און זינגענדיק,
כ'וועל שוין אַלט ניט ווערן.

לעבן וועל איך אָן אַן ענד,
אָן אויפהער זיך באַנייען,
ווי אַ דעמבע אינעם ווינט,
אַזוי וועל איך געדייען!

ס'זיינען מיינע באַקן רויט,
ווי אויסגעברייטע פּרוכט. —
כ'שפּאַלט אַדורך דעם סוד פון זיין,
ווי דאַס קערנדל די צוכט.

לויטער איך מיך אין אין-סוף,
ווערט די וועלט מיר קליין, —
ווער איך נאָר אין טראַפּן פּרייד —
כ'דאַרף אַ וועלט אליין! —

עם פאלן מיינע הענט

עם פאלן מיינע הענט איבער מיין געמיט,
ווי אונטערגעשאסענע פייגל
און אין איין מינוט
זיינען אלע נעסטן פון מיין נשמה צעשמערט
און טרערן רייסן זיך,
ווי בלוט פון אן אפענעם אדער.
א, טרויער!
קלאפ ניט אזוי מיט דייןע אייזערנע פינגער
אויף די צארטע סטרונעס פון מיין הארץ. —
אדער אויף איין מאָל צערייס עם,
און זאל אָפהילכן זיין לעצטער אַקאָרד.
כ'קאָן ניט אויפנעמען די גרילצנדיקע נאַטן,
וואָס פאלן אויף מיין נאַקעטן שאַרבן,
ווי עלעקטרישער שטראָם!
א זיפֿן דעקט מיך צו, ווי אַ לאַווע,
און כ'ראַנגל מיך ווי אַ טרינקענדיקער פּלאַנץ,
נאָר ס'פאלן צוריק מיינע הענט איבער מיין געמיט. —
נאָך קיינמאָל, נאָך קיינמאָל,
האַט פרייד צו מיר ניט געשמראָמט, אַ פּולס ווי דאָס אויג.
ווען אַ מאָל איין טראָפּן זי גיסט אין בלוט
מיט איר קאַרגן מעסטער,
פאלט אַ גאַליקער טראָפּן מיט.
א, זאל איין מאָל כאַמיש אין מינוטן פון צער,
דער גאַלדענער שמעטערלינג פון פרייד מיך באַרירן!

כאַמטש איין פראַך אויף מיר וואַרפן!
צער דרענגט צו מיר
מיט בימערניש
פון סאַמע וואַרצל,
כ'ווער דערטרונקען שיער,
אַזוי באַטויבט,
כ'וויל איצט אין מיר אַראַפּגיין
איבער אַלע הויקערדיקע וועגן,
ווייט פון מענטשן זיין,
ווייט!

טרויער הענגט איבער מיין געזיכט,
ווי אַ שוואַרץ טוך ביי אַן אַבל איבער אַ שפיגל.
ס'ווערט שמיל;
ס'איז שמיל אַרום מיר.
און ס'איז שמיל אין מיר.
צער איז אַרויסגערוגען און אַראַפּגערוגען.
פאַרקנוילט צימערט נאָר מיין האַרץ,
ווי איבערגעריסענע סטרונעס פון אַ האַרפע.
ס'איז שמיל אין מיר!
און ס'ליגן שווער די הענט איבער מיין געמיט.
אין דער געליימסקייט איז מיר גוט;
אַ, ווי גוט איז מיר!
אומבאַוועגלעך אין טעמפּער גליווערונג
אַפּזיצן אַזוי אַ גאַנצן מעת-לעת
און קוקן אין מיין שמאַרער גלייכגילט.
ווי אַ קברן אויף אַ מת.
אַזאַ שמילקייט פאַלט איבער מיר,
ווי די הענט איבער מיין געמיט.

שטויב פון דיין וויכטיקייט
דיר א פארברודערמע.

מעסיק מיין פריידיקייט,
מיך איבערפלאַסענע!
נעם אין שוים וויכטיקייט,
— עלנט צעגאַסענע...

ליבע - לידער

איך האב ליב

איך האב ליב דעם גאלד דעם צעשמויבמן
פון איבערגעברענטע באגערן,
דעם צעשפליטערטן שמייכל פון טאג,
וואס צעפאלט אין א כליפען א שווערן.
פון צונויפגעקלימפערטן צער
געפינען דעם אפהילך פון קלאנגען
און די שפורן פון יעדן געלעכטער,
ווי פייגעלעך בונטע צו פאנגען.
איך האב ליב דעם ווייטאג פון דער וועלט,
דעם ביטערן טראג פון שלינגען,
איך האב ליב, איך האב ליב,
איך האב ליב פון אלעם צו זינגען!

פון ערשטן קינדערישן שמייכל,
וואס פאלט ווי אויף א בלאט דער טוי,
דעם זיפן פון א מענטשלעכער חורבה,
וואס צעשפארט אין די הויכן דעם בלוי.

איך האב ליב תענונים געהייליקטע
פון צעווארפענעם שימער איבער וועלט,
די שענסטע און העכסטע פרוכט
און א שמערן אין ערדישן געצעלט.

כ'האָב ליב דעם העכסטן לוקס —
און פאַרשעס ניט דעם לעצטן ווולגאַר.
כ'האָב ליב דעם געפאַלענעם אויפן ברוק
און דעם קעניגלעכן נאַר.

איך האָב ליב די פאַרבאָרגענע גוטסקייט,
וואָס דרימלט אין אויסוואַרף פאַרזונקען,
און קאָן מיט צעעפנטע שלוזן פון ליבע
די גאַנצע וועלט אַנטרינקען.
איך האָב ליב אַ וואַרעם אַ פאַרוואַרפענעם אין הייל
און האָב רחמנות אויף אַ שטיין, וואָס קאָן ניט וויינען,
איך האָב ליב אַ געשריי אַ פאַרשטומטן,
וואָס קאָן צעשמעלצן שטיינער.
איך האָב ליב ווערטער פון קעל אויסגעשפּאַנמע,
וואָס קאַנען אויפרייסן גראַניטענע בריקן,
איך האָב ליב אַליץ אויף דער וועלט — אויסער מיך!
און וויל מיט ניט געזאַגטן וואַרט מיך דערשטיקן.

ווי ס'וואלט איצט געווען

צום פענצטער-שויב איך בין ווי צוגעהעפט,
און איך ווארט אין פיבער, כ'ווארט אלע באנען אָפּ,
איך בלייב מיט אַראָפּגעלאָזמע הענט ווי געפלעפט,
דו שטייגסט ניט אויס, און צוריק גייען אלע אָפּ.
איך שפאַר אונטער מיין קאַפּ מיט ביידע הענט,
געדאַנקען פרעסן אים ווי הונגעריקע וועלן,
און באלד אַזוי, ווי פאַרמאַטערטע מידע שאָפּ,
פאַלן מיינע שווערע הענט אויף צוריק אַראָפּ.
די נאַכט איז אַן אַ מאַס און אַן אַ צאַל טיף,
נאָר די וועגן, וואָס צו דיר פירן, זיינען העל.
פּלוצלינג גייט דיין געשמאַלט ווי אַ לבנה אויף,
פאַר פרייד ברעכן זיך די קני און כ'פאַל אויף מיין שוועל.
נעבן דיר איך ווער צוריק אויפגעפרישט,
יא, ווי אַ כוואַלע אין דעם פריסטן באַגינען.
מיט די פּלאַמען, וואָס צינדן די שעה פון דיין קומען,
גיי איך דיר אַנטקעגן באַלייכטן דיין גלייכגילט.
געפילן שלאָגן זיך אין געפעכטן
און איך ווייס איינס און זע קלאַר, אַז פון צייט איך האָב דיך ליב,
האַב איך פאַרנאַכלעסיקט אלע מיינע פליכטן,
ס'איז אומאַרדענונג ביי מיר אין קאַפּ ווי אין שטוב.
דיינע זאַרגן זיינען דערנער אין מיין ליב,
איך ווייס, אַז מען ליבט ניט נאָר דעם, וואָס האָט דעם ווערט,

דעם טייוול דאכט, אז ער רייסט די שענסטע בלום אויס
און פארבלאנדזשעט מיט זיין הייליקטום אזוי אפט...
איצט איז אלץ שוין ווייט — און דאך אזוי נאנט!
איך לעב, ווייל דאס לעבן איז אפשר א פליכט.
ס'איז פארקראמעט מיין הארץ מיט אן אייזערנעם פרענט —
און האב מיך פיינט, ווי די קנייטשן אויף מיין געזיכט.

דאס שמומע געבעט

דו ביסט ניטאָ,
דו קומסט ניט מער,
דאָך היט איך דיינע ווערטער,
ווי דופטנדיקע בלימלעך
אין אַ געצערטלען גארטן.
דו ביסט ניטאָ!
און איך פיל דיך אזוי נאָנט, אזוי נאָנט!
דיינע פינגער ברענען מיך נאָך,
ווי פון אַזאַ ווייט
צעגלימע זונען-שמראַלן
די אַרעמס פון דער נאַקעטער ערד. —
פאַרשטיי כאַמיש דעם ווערט!
אַלץ, וואָס כ'האַב געהאַט דיר צו זאָגן,
האַב איך אין זילבן פאַרזויט
און פאַרצייכנט אויפן ערשטן בלאַט פון מיין לעבן.
איך זינג אין דער וואַך,
איך זינג בייטאָג
און אויך ביינאַכט.
געדאַנקען זיינען מיך באַפאַלן, ווי רויבער,
און קלאַפן, ווי האַמערס איבער מיין קאַפּ.
איך בין שוין מיד, טראַכטנדיק פון דיר,
נאָך מער, נאָך מער...

יעדער קלאפ אין טיר,
א צאפל אין הארץ.
ווי אן אפקלאנג פון עכא. —
שא, ווער שמעלט אפ מיין אטעם
און דערטראגט דיינע טריט,
צום קלאפנדיקן טאקט,
מיטן שטרעם פון מיין בלוט? —
איך עפן ס'מויל, ווי א הייליקע,
וואס איז אליין פארשאלטן
און טראגט די קללה
אויף אירע ליפן דיר אנטקעגן:
„שמארב!“

דיין סיגארעט

דו האסט אפגעקלאפט דיין סיגארעט פון אש
און דאס האט מיך איינפאך אזוי אנטציקט!
עס האט א שימער פון דיין שמיכל מיך באשמויבט
און כ'ווערג מיך, מיר דאכט, כ'ווער דערשטיקט.

כ'האב אויסגעלאכט צוערשט מיין שטיפעריי,
נאר ס'האט א קנאספ אין מיין ווינטער אויפגעבליט.
מיט שוויזנט אויגן כ'קוק אין מיר און שטוין,
ווי ביסט אריינגעוואקסן — א בלום אין מיין געמיט.

האסטו מיטלייד אויפן שפראץ פון מיין געפיל?
כ'וואלט דיר זאגן אזוי פיל נאך געקענט!
ניין און ניינציק מאל מער קלאפט מיין הארץ
א ווי לייכט — ווי א בענטשונג דייע הענט...

קוק, ווי ס'וואגלט איצט מיין נשמה ארום
אויפן אויפגעשמורעמטן ים פון יעדער שעה.
אין מיין חלום ווערסטו מגלגל אין א טויב, —
נאר די וואר פארפאלגט מיך ווי א קרא.

טויבן

איך בין אנטציקט פון מיר היינט און פון מיינע לידער.
כ'בין א ליכט-זייל אין באגין
און צעבלאז דעם זילבער-פראך פון מיין פרייד-געשפין.
מיין נשמה א גיט זעבארע זאנג איז פול,
פאלט א שפריי פון טראפנס גענאד אויף איר,
פון דעם פלאטער, וואס האט אדורכגעשמילט אין מיר.
ווער איך שטילקייט — א קלאפ פון א וויע.
איך בין אנטציקט פון מיר היינט און פון מיינע לידער,
איך בין העכער — און בין אריבער מיינע לידער
און אומרואיט פון מיין רואיקייט
און פון טויבן צוויי, וואס שוועבן פאר מיין אויג-צאפל,
און פון א באגער, וואס כאוועגט זיך אין מיר — א קינדער-צאפל...
איין טויב איינקאליריק, ס'איז אפשר גאר איך?
א ווייסע, א ריינע, טראגט דעם מאג אויף זיך.
די צווייטע קאלירפול,
טראגט מיך אין פלי,
צעלייגט זיך אין אויג א צעבליאסקעמער גלי.
עס הוליעט ארויף און אראפ מיין געמיט
אין זיגזאגישן שפרונג,
ווער איך יונג, ווער איך פילפאכיק יונג!
עס גלוסט זיך מיר זאכן עקסמראוואגאנטע...
און כ'וואלט איצט מיט לוסט אויף א בוים גאר געשמאעלט.

עם ווארפט זיך אין מיר א פארלאנג און ער צאפלט,
די סיבה פון פרייד זאל אין מיר אויפטויכן
צום פארמעסט מיט די פייגל אין לויטערע הויכן,
נאר צוויי טויכן פארפאלגן מיך
אין מיין אומרואיקער רונ...

דו שפאנסט

ווי כ'וואַלט דיך באַהאַלטן אין גאַלעפּ פון די טעג :
דיין געשטאַלט, און דיין שפּאַן, און דיין יעדן באַוועג.

איך זע אַלץ נאַר דיך אינעם טומל-געזשום,
כ'בין אַ ליידיקער האַל, וווּ דו דרייסט זיך אַרום.

דו באַוועגסט ווי אַ הוידע זיך איבער מיין בליק,
און ווייסט ניט — כ'צערמל דיין היץ און צוריק !

צעשפּאַרסט מיר מיין אויג ביז צו דעם פּאַרבליפּן,
און שפּאַנסט אין געהיים אין מינע טיפּן.

פּאַרפלייצסט שוין מיין מוח ביז איבער די ראַנדן
און מיך וואַקסן אַריבער די ווידעראַנאַנדן !

דו דריקסט שוין ווי לאַווע אויף מיין פּאַרשטאַנד
און שטויסט מיר מיין האַרץ אויף דער פּלאַך פון מיין האַנט...

ווערסט דער קלאַפּ פון מיין פּולס, דער שטראַם פון מיין בלוט,
מיין אַטעם מיין הייסער, מיין קלאַנג און מיין גלום.

אַלין, וואָס אין מיר, וואָס מיך רינגלט אַרום,
ביסט אין ערגעץ ניטאָ — און ביסט דאָך אומעטום! ...

כ'לויף אין דיין שאַטן, וואָס פאַלגט אויף מיין וועג,
ווערסט פון מיין חלום — מיין וואַך אין די טעג.

איך טראַג דיך אין מיר, ווי דער פּרילינג זיין צוויט,
און וועב דיך אַריין אינעם פּערז פון מיין ליד.

דו און איך

פלעכט פון דיינע פאלמען-ארעמס
א שיפל אָדער נעסמעלע...
וועל איך דאַרט מיין לעבן לייגן,
ווי אַ פידל אין אַ קעסמעלע.

האַלדין וועל איך דיר דיין לעבן,
מייער ווי דער מאַג-געשאַנק.
איך פאַר דיר און דו פאַר מיר —
זיין דער זאַפט פון מאַרץ-געדאַנק.

דו ביסט ניט געקומען

מיין הארץ קלאפט היינט מיט מויזנט באגערן
צום ווייט פון דיין אויער, דו זאלסט עס דערהערן,
נאָר דו ביסט פאַרנומען.

עס פאלט ווי אַ פלאַמער אַ שעה נאָך אַ שעה
צום אַפּנויג פון טאָג און דו ביסט ניטאָ,
דו קאַנסט היינט ניט קומען.

אויף וואָס און וועמען דיך איצטער פאַרביימן?
וואו פאַרבט איצט דיין דופט און אין וועלכענע קוויימן,
וואו לעבט איצט דיין אַמעס?

מיך ציט צו דייע אַרעמס — וואַסער-פאַל,
מיך ציט צו דיין אויג, ווי אַ פּויגל צום שמראַל
אין זעפיר צעשאַטן.

איך ליג אין די נעכטנס אויף דייע הענט,
פון נעכטנס, וואָס זיינען שוין לאַנג פאַרברענט
אין פלאַמען פון טעג.

מיין הארץ פאַרקלינגט אַ יעדן זייגער,
שמייסט אין פעלד פון מיין לעבן, אַ צייגער,
וואָס פירט אויף דיין וועג.

דיין קאפ מעקט מיך אויס פון יעדן שפיגל,
דו זיצסט אין מיר ווי אין מויער א ציגל,
קוקסט פון אלע געמאכטן.
דו ביסט דער ריזל פון מיינע בלומ-געפעסן.
בין איך צעשמרייט ביז מיין קאפ צו פארגעסן —
און דו לאָסט פון מיר לאַכן!

כ'וואַלט וועלן דיר איצטער אזוי פיל זאָגן,
דעם שטראַם פון ווערטער כ'קאָן ניט דעריאָגן.
נאָר ביסט ניט געקומען.

כ'האב געווארט

כ'בין א מאַג פון די מעג, וואָס פאַרענדן —
נאַר איין מאַג איז אַ וואַלד אָן אומענדלעך!
ווען איך וואַרט — און דו קאַנסט ניט קומען,
נאָך קלענער ווער איך ווי געווענמלעך.

כ'האַב געוואַרט אויף דיין וואַרט, ווי אויף זריעה
אַ געצערטלמער גאַרטן, אויף בליטן, —
דו האַסט געזייט מיט אַ ליידיקער האַנט
און איך האָב זיי אין חלום געשניטן...

דריי...

— איך האָב צוויי שמאַרקע אַרעמס, —
בין גוט און בין געטריי,
כ'פאַרמאַג דאָס גרעסטע האַרץ
און האָב געליבטע דריי.

כ'וואָלט אַלע וועלן באַגליקן,
מיך אָפּפערן דערביי!
איך האָב אזוי פיל פליכטן;
ווייל כ'ליב זיי אַלע דריי!

צום אויפקום פון פרימאַרגנס,
אין פלאַטערנדיקע נעכט,
וועב איך מיינע חלומות,
אַ גאַלדענעם געפלעכט.

ווען כ'ווער אַ מאָל פאַרשלונגען
אינעם רעדל פון מין שפיל,
פיר איך מיינע חלומות
אַרויף צום העכסטן ציל!

— איך האָב צוויי שמאַרקע אַרעמס, —
בין גוט און בין געטריי,
כ'פאַרמאַג דאָס גרעסטע האַרץ
און האָב געליבטע דריי.

געבעט צום טאג

טאג, נעם מיין קאפ אין דיין ווייכן שוים
און הער מיך אויס.
אין פולס פון א בלום
ליגן סודות פון מיין הארץ.
זאל בלום פארגיין,
נאר דופט זאל בלייבן מיין...
טאג, הער מיך אויס!
טראפנס קלינגענדיקער טוי
איז דער זייגער פון מיין געמיט.
ווי שטילע האפנונגען קלאפן.
כ'פאל אין דיר — א געבעט.
כ'פאל א צעגלימער שטראל אין דיין צענטער,
פארשיט מיינע נעכטנס
מיט מיליאַרדיקן פינקל-שטויב,
זאלן אפפאלן פון מיר די נעכטנס,
ווי א רויזן-צעפאל
פון זאפמן-שטויב
צו פרישע בליטן פון נייע מעג!
טאג ליכטיקער, עפן מיר א וועג:
באוועג מיך צו פרייד, צו געזאנג,
מאך מיך גרעסער פון מיין וועלט,
כ'זאל אין איר פארלוירן ניט גיין,

כ'זאל אין איר דער האר זיין,
כ'זאל אין איר ניט צעשווימען,
כ'זאל זיין איינס,
כוח!...

זארגן

קלימפערס זאָרגן אויף מיין וועג,
קראַמפנדיק פאַרקריצטע טעג.

שאַרפע דאָרנס אויסגעזויט
אין געווערק פון אייביקייט,
פון יעדער שעה דער דאָרן-שפּיז
לעכערט דורך מיד, שוואַכן ריז;
לעכערט דורך מיין צאַרמקייט רויט, —
עס צילט אויף מיר די פּייל פון טויט!

איך נעם פון צער דעם האַמער-פלעט,
און די שלאַנג פון פיין איך גלעט,
און ווער צעמינערט פראַך-אַטאַם —
דאָך ווידער גאַנץ אַנטקעגן שטראַם!

גרינט מיין לעבן ווידער אויף,
ווי דער פעניקס גיי איך אויף,
אַנגעגליט מיט פּרישן זאַפט,
אַ פעלדזנרייסנדיקע קראַפט,
פינקל איך אַריין — אַ סוד —
אין אייביקייט פון גאַטס גענאָד.

אלץ...

ווי די זון איבער זאנג,
דו פארבסט אפ מיין זיין.
ביסט גלייכצייטיק לופט —
און שמרויכל און שטיין.

ביסט פרוכט פון מיין מיש,
דאס זאלץ פון מיין טאג,
דער ביסן, דאס ברויט,
און אלץ, וואס איך זאג!

ביסט טיילמאל א ליד
מיט מעלאדישן קלאנג;
א קיילעכל פרייד,
דער וויין פון פארלאנג.

פון מיין תוכן דער סוד
פון הימלדיק בלוי,
אין שורות צעשמעלט,
איינפאך אזוי.

איך וועל ווערט זיין

איך וועל ווערט זיין א שיינעם בוקעט בלומען,
ווען ס'וועט א כאפ טון מיך דער שווארצער מלאך
אין קנויל מיט שרצים אויסגעפילטן הייל,
איינטיפן מיך אין פיראיליקן מהלך.

נאָנט זיינען מיר אלע טעמים גאליקע,
ווי נאָנט עס איז די צונג מיר צו מיין גומען. —
נעם אויף דעם שפראַך פון א באַשיידנקייט-באַגער:
איך וועל ווערט זיין א שיינעם בוקעט בלומען!

איך וועל ווערט זיין א שיינעם בוקעט בלומען,
כאַטש א פרייד-גענוס שיקט דורכבלענדן מיין טרויער. —
כ'גיי מיט גענג, נאָך קיינמאָל נישט דערגאַנגענע,
צום זיכערסטן פאַרויס, צום לעצטן טויער.

ווי וואַרעם גוט איז עס צו בעטן צו א גאָט,
דעם אַפפאָך פון די ליצאַרמען הילכיקע, און שטומען.
נאָר ווען ס'וועט אייביק גלייכגילט מיך איינאַרמען,
וועל איך ווערט זיין א שיינעם בוקעט בלומען.

איך וועל ווערט זיין א שיינעם בוקעט בלומען,
בין איך פאַקטיש אָן א תוכן — אויסגעהוילטער בוים?

ס'לאַקט אַ מאַל און ציט אַרויף מיך צו אַ תכלית, —
צו פאלן האַסטיקער אין אויפגעקראַכטן תהום.

איך וועל ווערט זיין אַ שיינעם בוקעט בלומען.

פארנאכטן

יום-טובדיקע פארנאכטן

אין שמילע יום-טובדיקע פארנאכטן,
ווען ס'שווארצט זיך די לופט
מיט זיידענער גלאטקייט
און די שמערן הענגען,
ווי זילבערנע ברעליאקן
צרום דעם הימלישן האלדז
פון דער נאכט-קעניגין,
איז מיר גוט.

און נאָר אין אַזעלכע שימערנדיקע נעכט
רייסן זיך מיינע הענט.
נאָך די גאַלדענע לייצעס
אין געשפּאַן
פון איינזאַמקייט.
אויף אַלע הויכן!
פריי ווי די לופט;
ווי דער ווינט קאָן נאָר דערגרייכן.
אין שמילע יום-טובדיקע מאמע-נעכט
איז מיין וועזן איינגעוויגט
אין די ווייכע נאכט-אַרעמס,
איך לאַשמשע זיך צו איר
מיט צימערנדיקע הענט.

צו גיין באנאנד. —
מיין שווער געמיט
צעפאלט, צערינט,
כ'בין דאן אין דער אורשמילקייט פארשפינט
און טרינק די לופט פון איינזאמקייט,
ווי זיס פארשיכורנדיקן וויין.
ווי גוט איז מיר צו זיין אליין.

דאס בלומ פליסט
מיט געזאנג,
אין מארך טויכט אויף
א געדאנק נאך א געדאנק,
ווי העלע בונטע זומער-פייגעלעך.
ווערטער, פערזן,
זיך שיטנדיקע — בלומען,
פליסן פון מיין פעדער
און איך קאן דער שמילקייט ניט אנטקעגנקומען, —
איך ווער אליין א קלאנג.

כ'בין איצט מיט אלע חושים מיינע
אין וועלטישן אינדערמיט,
כ'בין אין נאכט איצט פארוועבט
און מיר דאכט,
אז כ'שמארב אין אנטציקונג
מיט מיין ליד!

געבעט

לייג זיך אויף מיר, פוילקייט,
ווי דער נאָר אויפן שלאָף,
ווי די גלייכגילט אויפן מת.
זאל נאָכט אַריבער
איבער מיינע שעפטשענדיקע ליפן
און גליווערן מיין ניגון,
ביז מאָג וועט ווייסע רױ מיר געבן,
כ׳זאל צעפלווינגן ניט זיין,
כ׳זאל צוריק אין מיין געשפּאַן אַרײַן.
ניט שפעטיקן,
אויפגעמען דעם גאַנצן העק, דעם וועלטן-פּײַן,
וואָס לאַדנט יעדע שעה אין מאָג —
און נאָר ניט מיט איינעם באַלאַסטעט זיין!
דערווייל לייג זיך אויף מיר, פוילקייט,
ווי דער נאָר אויפן שלאָף.

אין מיין צימער

איך האב א באזונדערן הימל.
א הימל מיט שמערן,
וואס מיר נאר געהערן.
איינגעפאסט אין מיין פענצמער,
קלויב איך מיר
דעם גרעסטן, דעם שענסטן.
אדער איך צייל זיי אין מיליאנען.

אויך די לבנה איז צו גאסט ביי מיר.
איך קוק אין איר שפיגל
און זע מיין געזיכט, א בלאסן זיגל.
מיר זיינען איינס, איך אין בעט, זי אויפן בלאען באלקן
הוידעט זיך ווי א וויגל.
פלוצלונג פאלט אויף איר א גרויער וואלקן,
ווי א שילדקרויט אין געוועט
און פארשלעפט זי ערגעץ העט...
ווערט טונקל אין מיין צימער,
פאלט אראפ דאס זילבער-באשלעג פון סופיט
און שמערן פארשווינדן
מיט בארוועסע טריט.

און שווימט זי ווידער אפער,

דאַכט זיך,
איז זי זויבערער און העלער ווי פריער.

איז מיט מיר דען ניט אזוי?
פרעסן מעג אויף מיר,
ווי א וואַלקן-ברוך לבנהם געזיכט,
איך וואַקל מיך און שמרויכל שיער
און האַלט דאָס גלייכגעוויכט,
איך שוויים אַפער נאָך שטרעלנדיקער
און בלאַנק ווי אַ שמערן אַ פאַרביקער.

איך און נאכט

בלויאיקע נעכט, נאכטיקע בלויען,
טורעמט אויף דאָס געמיט מיין,
געפילן קוועלנדיקע הויכט אין מיר אַרײַן.
זאָפטיקע נעכט, מילד פינקלענדיקע,
שמרעלט מיך דורך מיט אייער בלוי געזאַנג,
כ׳וויל פון אייער עכץ זיין כאַטש איין קלאַנג,
בלויאיקע נעכט, נאכטיקע בלויען.
אַז ניט, וועל איך אייערע קופאַלן צעטרייסלען!
און מ׳וועלן זיך אויפמאַכן
אַלע פאַרשלאָסענע געמאַכן.
ביז דעם סאַמע לעצטן,
בלויאיקע נעכט, נאכטיקע בלויען.
וועבט מיך אַרײַן אין אייער זינג-זאַנג שווייגן,
כ׳זאַל איבער מיר אַריבער, מיך אַריבערשטייגן.
כ׳זאַל ניט שטיין, ווי צעטומלט מיט בליקן פאַרלוירן,
אין אייערע בלוי-שוואַרצע וועלן צעפלאַסן
און מיט אַ צימער, ווי מיט בושע באַגאַסן,
ווי איך וואַלט אַ נאַקעמע געשמאַנען.
פאַר איך, בלויאיקע נעכט, נאכטיקע בלויען.

וואס מען האט פון מיר געמאכט

ווען כ'לאז מיך אין מידן שלאף אראפ,
מאכט פון מיר א פארזעעניש מיין בליי-שווערער קאפ,
אין צאפלידקן שריי, אין הייסן קאמף-געפעכט
באניי איך אלטע טעג אין די קאשמארך-נעכט.

אזוי זענען נעכט — מיינע גרעסטע פיינט,
איינגעקלעמט דאס הארץ, דער שלאף אין מיר וויינט;
א מוראדיקער וווי אין קישן זיך באהאלט
און ביטערניש אין מויל מיט ביטערניש פארנאלט.

נעמען ארויסשווינדלען אלטע טעג און גייען,
ווי די מתים אין קאטאקאמבן אין די רייען.
ווער איך אויפן שלאכט-פעלד פון מיין געלעגער צעטרעמן,
אינעם סקריפענדיקן מארש פון ביינער-סקעלעמן.

פייפט ערגעץ ווו א צעבאלעוועמער ווינט,
דער איינציקער ניגון פאר א פאריתומט קינד,
וואס וויגט ערגעץ פלאנצן צעשאמן אין וויסמן —
נשמות אין בליטן אין העק אויף די מיסמן.

שלענגלט זיך א זינג-זאנג אויפן גומען,
וועלן מיינע ליפן גלייך אים פארשטומען.

צי גאר א שמייכל ווערט פארוואנדלט אין א האם
און נקמה דרייט מיר אויס דאס מויל אין א גרימאס.

כ'קאן קיין בלום אין פעלד ניט רייסן צווישן בלאנדער תבואה,
אנשטאט גארבן זאנגען, מתים טאנצן אין א בלוטיקער רצועה,
באפאלן מיך געדאנקען, ווי ביזע הינט, וואס שפירן מיך פארטייעט
און כ'קאן ניט מער פארטיליקן, וואס עס איז אין מיר פארזייעט.

איך וועל שוין קיינמאל ניט קאנען זינגען קיין אידילע,
איך בין א בוך א שווארץ, אן א פארפוצמער הילע. —
מיין אויפגעקראכטן צארן כ'וועל ארויס פון הארץ אים יאגן
און ס'לעצטע ווארט כ'וועל דורך גאט פון נקמה זאגן!

פעברואר־נאכט

בענקשאפט, נאגנדיקע, קלעמענדיקע,
בלוי־נעכטיקער פלאטער,
שמן ניט געזעענער
און מויזנט מאָל מיך אַריבערגעוואַקסענער,
לבנה, גילגול פון מיין צורה,
ציטער פון מיין בלוט.
שמערן, זילבערנע שליסלען הימלישע,
עפנט אויף פון מיין געמיט דעם סוד
און זאָל אָפּגיין פון מיר
די בענקשאפט!
און זאָל אַרויסטריפן פון מיר
די בענקשאפט,
איבערצייטיקע פרוכט פון טראַכט!
גרייז־גרויע — יונגע בענקשאפט,
בענקשאפט אומענדלעכע,
גליענדיקע, צעוואַקסענע,
צעכוואַליעטער שטומער געשריי,
גראַב אין אַלע מיינע טיפן
און צום וואַרצל דערגיי.
פון וואַנען האָסטו זיך צו מיר גענומען,
זשומענדיקע, רויענדיקע בענקשאפט?
ניט געזעטיקטער היישעריק,

איך קאן דײך נײט דערגרונטן
און קאן מײך נײט באפרייען. —
מאָ זאל זײן פון מײר אַ סוף!
שוין, די מינוט.
שרײ מײך איבער,
צעשפאר מײך,
איך קאן דײך מער נײט דערמראַנגן.
מײט הענט צעפלאַשעמע כ׳שמי
און מײט אַן אַפן מויל,
אַז ס׳זאל פון מײן אויפגעריסענעם געברום
אַרויס די בענקשאַפט!
אַט אַזוי,
אין אויסברוך פון אַ לאווע.
אַט אַזוי
און פאַרשלינגען זאלן מײך די פלאַמען
ביז אומקום!

מאדנע געדאנקען

אויפן טיש שטייען בלומען מיט רופנדן דופט
און צעשמייכלטע עפל ראזעווע צארט.
און ס'פייער אין אויוון שפילט זיך און קוועלט,
אלץ איז געגרייט — ווי כ'וואַלט אויף עמעץ געוואַרט.

געמיטלעך אין שטוב; ס'שפינט שטילקייט אַ טרוים,
נאַכט שטיפט מיטן ליכט, וואָס די שויבן באַהויכט.
מיין בליק פאַלט אין שפיגל, דאָס אַפּבילד פאַרבלענדט,
ווי ס'וואַלט אַ פּראַזשעקטאַר מיין פנים באַלויכט!

אַזוי כ'שטיי באַשמראַלט פון אַ ווילן, צו וואָס?
ס'זאָל אומגעריכט עמעץ אַ קלאַפּ טון אין מיר,
זאל זיין אַפילו אויף אַ טענה אַ שמרייט,
אַבער קיינער געדענקט ניט צו קומען צו מיר.

לעב איך דעם אַפּפּלוס פון חלום און צייט
און עס ליכטיקט באַגער, און עס לעכט זיך מיר עכט.
מיין יום-טוב פון שטוב ווידערקולט און פאַרשווינדט,
ווידערקולט און פאַרשווינדט איבער טעג, איבער נעכט.

אין שטילע מינוטן

אין שטילע מינוטן.
ווערט פון מיין מוח אַ כלומען-בעכער,
ווי ס'זשומען געהיימע באגערן.
ווילט זיך דעמאלט, נאָר זיך אליין געהערן;
אינעם אייגענעם טעמפל פון קילער רו
זיין פארמאכט
און אַטעמען מיט שטילער נאכט.
געדאַנקען-פּאַליעם, טראַגט איבער מיין פּאַרלאַנג!
אַז ס'זאָל אין מיר ניט אַרײַן
קיין שום פרעמדער קלאַנג,
ניין, קיין קלאַנג! ...
אַז מיין סאַמע ליבסטער זאָל זיך ניט באַווייזן.
מיך לאַזן טרעטן אין אַלע הימל-ווייטן
און פּאַלן אַ מידע אין האַמאַק פון הימלישן גרויס
אין נאַקעטער לבנה-שוים.
אונטער ניגון פון אַ שאַרשנדיק בלאַט,
איינשלאַפן ווי אַ קינד אַ זאַט.
אין אַזעלכע טריפּנדיקע פּרייד-מינוטן
וויל איך טרוים זיין אויף עמעצנס וויע,
מיך אַדורכויפּן פון ערדישער וועלט,
פון מיין איד, וואָס מיך קוועלט,
אַרויסקניפּן פון אַלע פענטעם און רימען...
און וויל אין סאַמע צענטער פון געמלעכקייט צעשווימען.

קאשמארן-נעכט

א, נעם מיר, זיסע רו, אויף איין מאמענט!
און פארוויג מיר אין א טיפן שלאף;
שלים צו די אויגן מיינע מיט לבנה-הענט,
מען שרעקט מיר און מען דראַט מיר אַן אַ סוף.

עס ווערט אין מיר צענומען גאַנץ דער מוח
פון קאשמארן אין אַ ווילד, צעהוליעט שפּיל;
אַ דיקע שיכט פון פיין שפּאַרט איצט זיך דורך מיט כוח.
רייסט אויס מיין האַרץ און טרעט עס אויפן דיל.

צי וועלן ניט אַרויס פון דאָ די שאַטנס קרומע,
נאַר אויספּרעסן פון מיר דעם שמאַכטנדיקן שריי?
„ווער? אַ, וועמענס בין איך?“ בעט איך זיך אַ שמומע
ביים שלאַף, וואָס גלעט די גלידער מיינע מיט אַ האַנט פון בליי...

אַ, נאַכט, שוואַרץ-חנוודיקע שוועסטער מיין!
פון מיין לעבן האָב איך דיר אַזוי פיל שוין פאַרטרױט:
דעם פריידיקסטן באַגער, די אמתדיקע פיין,
דעם פלאַם פון לעבן און דעם רוף פון טױט.

ברענג זשע מיר שוין, נאַכט, אויף דינע פליגלען רו.
איך בין דאָך יונג, פון אַלע קומענדיקע מאַרגנס יינגער.
כ׳וויל לעבן כאַטש אין טרוים! מיין וויע העפט מיר צו,
שיק מיר דעם טאַג דעם לינדן אויף די שפיצן פינגער.

פארלירט זיך מיין בליק

האָט נאָכט זיך איינגעהילט אין בענקשאַפּט
און וויקלט זיך אַרום דער וועלט.
פארלירט זיך מיין בליק
אין נאָכט אַ גרין-באוועגלעכער
מיט ווייסע פּאַלמען-הענט,
מיט שפּילנדיקע פינגער...
אַ האַנט-אַקאָרד.

פארלירט זיך מיין בליק
אין לבנה-אינדזל, אַ גייענדיק שטיק זילבער.
פארשווענדעריש טריפט אויס געמיט
אין פארקלעמטער נאָכט צווישן פינגער.

פארלירט זיך מיין בליק
אין ווייכן קנייטש פון קעצישע טריט.
פארלירט זיך מיין בליק
אין הימלען ווי גליצינען איבער קעפּ,
וואָס שפּאַרן טיפע שאַרכן אויף;
שמערן כאַפּן זיי,
אַרויף, אַראָפּ,
אַראָפּ, אַרויף!

באוועגט זיך גרינע נאָכט
אין געשפּיל פון פּאַלמען-הענט.

פון אלע קראנען פון וועלט-האל,
פון אלע רערן ביז טיפסטן טאל
גיסט זיך גאטס גענאד.
פאלט א מרער ווי א שמערן,
ווערט א זיפין צעזייט,
אזוי שייך איז נאכט,
אזוי איז נאכט שייך,
אז ס'פאלט פון אויג א פולער בעכער...

גרינע רו

ווי קאן מען פארבייגיין פאר דיר, נאכט,
ניט בויגן דעם קאפ פאר דיין גרינעם אויסטריף,
פאר דיין נישט געצוימטער מילדקייט,
פאר דיין נישט געמאסטענעם מהלך.
זינג אין מיר אריין, גרינער זשאר פון נאכט,
זינג אין מיר, גרינער אויסגום פון הימל-לאנד,
האסט דעם טאג פארמאכט,
ווי א פלאטער זיינע פליגל
און מיך האסט צעעפנט.
איך בין צופלום — אפפלוס,
נאכט טיף שטייגנדיקע!
דינאמישע שטילקייט,
רוף אין אפענע טירן פון אייביקייט,
שטיינער ריים,
וועק!
אז מענטש זאל ווי דו זיין,
אז מענטש זאל פרידן זיין!
ווי קאן מען פארבייגיין פאר דיר, נאכט,
ניט אפפארבן זיך פון דיין פרידן-אויסטריף? ...

דערמאנונג

כ'בין ארויס אין דער נאכט,
אויפהענגען אלע פריידיקע מינומן פון מיין לעבן
אין דער נאכט-הוידלקע.
זיי זאלן ווי שמערן
א שימער טון פאר מיין שווארצעפל
און פארשפילן מיין געמיט.

זיינען זיי אבער אין באגינען פון מיין לעבן
פארבלאסט געווארן
אונטער א שווארצן וואלקן!
אפגעלעכטע טעג, ווי קארליקעס,
צעהענגען זיך פאר מיין אויג. —

ווי א יעגער אין זיין פאנג
צילט מיין ברודערס שמייכל אין מיר,
ער האט א קוש, ווי א חתימה, אויף מיין באק געלאזט
און מיט דער אייביקער מתנה
כ'בין אוועק אין וועג.
„מיר וועלן זיך אפשר קיינמאל מער ניט זען“,
האט ער דורך טרערן א שטאמל געטון
און דאס איז געווען דאס לעצטע מאל.

פארלענדט איז זיין געביין.
ווען איך חלום אים אויס,
און כ'נעם פון אש אים ארויס,
אויפן זעלבן פלאץ ער שטייט
און ווידער נעמען מיר אפשייד.

כ'בין אין דער נאכט ארויס,
אויפהענגען אלע פרידיקע מינומן אין רוים,
האָבן אָפּגעלעכטע טעג, ווי קארליקעס,
אויפגעשטעלט פאר מיר א צוים.

איך און ווערט

כ'בין איינגעבונדן אין דער וועלט פון גאָטס חסד,
טוי פון שטילקייט טריפט איבער מיינע גלידער.
נאַכט.

זינגענדיקע כישוף-טענער,
געניוס פון אלע קלאַנגען!
טרינק מיך אָן ווי אַ שוואַם,
נעם מיך אין די לייצעס פון דיין געמאָך
און ווער מיט מיר אַנטרוּנען. —
אַ ניט.

וועל איך אויף דעם לכּנה-שיפל
אוועקשווימען צו גאָטס שוועל.
כ'וועל אַדורכזיפן די שמערן דורך מיינע פינגער
און וועל מיין מול זוכן צווישן זיי.
כ'וועל אויפברעכן ס'איין פון דיין געדיקן סוד
און וועל, ווי אַ שטילער קוואַל ביי דיין צופוסנס,
זיך אַריינגיסן אין דיין אומענדלעכקייט.
ווי אַ צעפלאַממע,
באזאַכט,

כ'וועל הויכן צו דיין גענאָד.
יא. איך!

אַ טיילעכל פון דיין גרויס,
אַ פינטעלע פון דיין ווערק,
אַ שטויב פון דיין קאַלאַם!
כ'בין איינגעבונדן אין דער וועלט פון גאָטס חסד,
טוי פון שטילקייט טריפט איבער מיינע גלידער.

אינהאלט

1. טוי פון שטיקקייט

9 זעלבסטפארטרעט
11 מיין היים
15 פארוואס?
16 צום ווארצל
17 נעם מיין הארץ און טרינק דיר אן
19 כ'גיי אזויף
20 ליד
21 צום אפנויג
22 ביי מיין טויער
23 איך האב מיר פארמראכט
25 אויפן שוועל
26 א פיאלעמענער פיש
28 אליינזיינקייט
31 ווי גוט...
32 איך בין א קינד
33 לאַמיד א זינג טון
34 צו דער הונדערטסטער יארצייט פון פרידריך שאַפּען ...
35 ?
36 צו דער זון

37	כ'בין אומרו
38	פרייד
39	אומעט
41	מיון סוד
42	עס פאלן מיינע הענט
44	וויג-ליד
45	אָדע צו דער וועלט

II. ליבע-לידער

49	איך האָב ליב
51	ווי ס'וואָלט איצט געווען
53	דאָס שטומע געבעט
55	דיין סיגארעט
56	טויבן
58	דו שפּאַנסט...
60	דו און איך
61	דו ביסט ניט געקומען
63	כ'האָב געוואַרט
64	דריי...
65	געבעט צום טאָג
67	זאָרגן
68	אַליץ...
69	איך וועל ווערט זיין

III. פארנאכטן

73	יום-טובדיקע פארנאכטן
75	געבעט

76	אין מיין צימער
78	איך און נאכט
79	וואָס מען האָט פון מיר געמאכט
81	פעברואַר-נאכט
83	מאָדנע געדאַנקען
84	אין שטילע מינוטן
85	קאַשמאַרן-נעכט
86	פאַרלירט זיך מיין בליק
88	גרינע רוי
89	דערמאָנונג
91	איך און וועלט

